

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117242677
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6117242677.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu R Collectors s.r.o., IČO: 50094297, so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie č. 8A, zastúpeného právnym zástupcom Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., IČO: 47232471, so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie č. 8A, v mene ktorého pred odvolacím súdom koná JUDr. Alexander Kadela, advokát a konateľ, proti žalovanému L. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v P., O. č. XXX/XX, o zaplatenie 696,69 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 17Csp/225/2017-88 zo dňa 04.09.2018, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu v prevyšujúcej časti (druhý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 696,69 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 696,69 € od 23.10.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok), v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol (druhý výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do troch dní od rozhodnutia o výške trov konania, o ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia (tretí výrok).

1.2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia dlžnej istiny v sume 696,69 €, vyčísleného úroku v sume 238,46 € do 03.06.2017, zmluvného úroku vo výške 23 % ročne zo sumy 696,69 € od 23.10.2017 do zaplatenia a úrokov z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 696,69 € od 23.10.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a.s.) ako veriteľ na jednej strane a žalovaný ako dlžník na strane druhej uzavreli zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 19.07.2007, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver sume 30.000,- Sk (995,82 €), ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 60 splátkach v sume 847,- Sk (28,12 €) mesačne; ročná úroková sadzba bola dohodnutá na 23 %, ročná percentuálna miera nákladov bola vyčíslená na 26,60 %; celková výška nákladov na poskytnutý úver bola vyčíslená na sumu 21.269,63 Sk (706,02 €); dátum prvej platby bol určený do 19.08.2007 a dátum každej splátky vždy k 19. dňu v mesiaci; žalovaný splátky neuhrádzal

včas; úver mal byť splatený do 19.07.2012; žalovaný predmetný úver prestal splácať a preto právny predchodca žalobcu dňom 20.11.2014 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru; žalovaný ku dňu 07.06.2017 na splatenie úveru zaplatil spolu sumu 1.339,39 €.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie „predmetnú zmluvu o úvere je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, pretože je typickou tzv. formulárovou zmluvou a na daný vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy“; súd prvej inštancie konštatoval, že „úverová zmluva obsahuje všetky náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a preto súd nemohol posúdiť predmetný úver ako bezúročný a bez poplatkov“; ďalej argumentoval, že „z uzavretej zmluvy vyplýva, že žalovanému boli poskytnuté finančné prostriedky v sume 995,82 €; bolo povinnosťou žalovaného peňažné prostriedky vrátiť spolu s dohodnutým úrokom; z aktuálneho stavu úveru ku dňu 07.06.2017 predloženého žalobcom vyplýva, že k tomuto dňu žalovaný uhradil sumu 1.339,39 €, čo žalovaný nespochybnil a v konaní zostal pasívny; súd preto žalobe žalobcu čiastočne vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 696,69 € ako zostatku istiny; žalobca sa taktiež domáhal aj zaplatenia úrokov z omeškania vo výške 5,25 % ročne z nezaplatennej istiny 696,69 € od 23.10.2017 do zaplatenia; súd v tejto časti žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania ročne z priznanej sumy, pretože predmetné úroky z omeškania sú v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov“; v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol s odôvodnením, že „žalobca sa podanou žalobou súčasne domáhal zaplatenia dlžného úroku z istiny v sume 238,46 € do 03.06.2017 a dohodnutého úroku vo výške 23 % ročne zo sumy 696,69 € od 23.10.2017 do zaplatenia, t.j. po zosplatnení úveru; žalobca vyčíslený úrok nevyšpecifikoval tak, či sa jedná o dohodnutý úrok alebo o úroky z omeškania a za ktoré obdobie si tento úrok uplatnil; tiež súd nevyhovel žalobe v časti zaplatenia dohodnutého úroku vo výške 23 % z istiny po zosplatnení úveru; v konaní nemal súd sporné, že k zosplatneniu úveru došlo dňom 20.11.2014; v tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/98 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, v zmysle ktorých dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu; súčasne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015, ktorý uviedol, že k predčasnemu zosplatneniu záväzku spotrebiteľa dochádza konaním veriteľa a predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazovo okamžité vrátenie celej požičanej istiny; veriteľ týmto svojím právnym úkonom navodil stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úrok inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo a spotrebiteľovi by tak neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku; takýto stav je neprípustný a bol by hrubou nadvládou dodávateľa voči spotrebiteľovi; takéto konanie veriteľa nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov po lehote splatnosti“.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1, § 53 ods. 1 prvá veta, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia spornej zmluvy v spojení s § 1 ods. 1, § 2 písm. a) a b), § 4 ods. 1, 2 a 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia spornej zmluvy o úvere; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania proti žalovanému.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 25.10.2018 (č.l. 97-102 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok). Vyjadril názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nemá nárok na dohodnutý zmluvný úrok; poukázal na skutočnosť, že povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky nezaniká ani odstúpením od zmluvy, pretože odstúpením sa menia len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť, kedy dlžník

nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok stanovených v zmluve, ale na požiadanie veriteľa a v plnom rozsahu (celú dlžnú čiastku s úrokmi); argumentoval, že vyhlásenie predčasnej splatnosti záväzku spôsobuje len jedinú zmenu záväzku a to v lehote konečnej splatnosti a straty práva platiť dlh v splátkach; na označenie vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru sa v praxi často používa pojem „strata výhody splátok“; vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa tak týka len zmeny v lehote splatnosti úveru a straty výhody splátok, nie však ostatných dojednaných podmienok (nejde o privatívnu nováciu celého záväzku, ale o kumulatívnu nováciu, kedy sa jedná o zmenu za trvania existujúceho právneho vzťahu spočívajúcu v zániku určitých doterajších vzájomných práv a povinností a ich nahradení novo dohodnutými vedľa už existujúcich, kedy doterajší záväzkový vzťah nezaniká a právnym dôsledkom zmeneného záväzku je jednak pôvodná právna skutočnosť, ktorá spôsobila jeho vznik ako aj dohoda strán o zmene jeho obsahu); poukázal na to, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovenom termíne; z tohto prejavu vôle žiadnym spôsobom nevyplýva, že veriteľ mení záväzok dlžníka v ostatných jeho právach a povinnostiach; výklad zákona takým spôsobom, k akému dospel súd prvej inštancie, že vyhlásením predčasnej splatnosti zaniká záväzok v širšom rozsahu, t.j. aj čo do zmluvného úroku, sa neopiera o vyjadrenú vôľu veriteľa, o ustanovenia zákona o zmene záväzku ani ustanovenia zákona ku zmluve o úvere; súdom prezentovaná koncepcia je absurdná a veriteľ stavia do nevýhodného postavenia, pretože veriteľ jednak nemá k dispozícii vlastné finančné prostriedky z úveru, ktoré dlžník nezaplatil a za toto obmedzenie nemôžeme ani poberať dohodnutý zákonný úrok; z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluvou o úvere sa veriteľ zaväzuje, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky; v uvedenom ustanovení sa neuvádza, že dlžník je povinný platiť úroky len do času splatnosti; v prejednávanej spore bolo preukázané, že žalovaný zostáva dlžný a teda je správny záver, že jeho záväzok doposiaľ nezanikol; keďže nezanikol hlavný záväzok dlžníka, nemožno hovoriť ani o zániku akcesorického záväzku zaplatiť zmluvný úrok; zdôraznil, že medzi pojmami splnenie záväzku a splatnosť záväzku je markantný rozdiel; splatnosť záväzku predstavuje len časový moment, v ktorom má nastať, ale pritom nemusí, aj splnenie záväzku; v konaní bolo preukázané, že k splneniu záväzku nedošlo; až splnením záväzku pritom zaniká aj akcesorický vzťah na zaplatenie úroku, nielen časovým bodom označujúci moment, v ktorom dlžníkovi vznikla povinnosť dlh splatiť; v zmysle ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka veriteľ má nárok na úroky z úveru až do času riadnej úhrady poskytnutého úveru, preto na základe tohto ustanovenia nemožno dospieť k záveru, že veriteľ nemá v prípade zosplatnenia úveru nárok na zmluvný úrok; zosplatnenie úveru je pritom právom veriteľa jednostranne zmeniť termín splatnosti úveru z dôvodu, že dlžník poruší svoju povinnosť; pokiaľ platí, že dlžník je povinný platiť zmluvný úrok vo vzťahu k jednotlivej splátke až do času jej riadneho splatenia, nie je dôvodný taký výklad, že v prípade zmeny splatnosti jednotlivej splátky (zosplatnenie úveru) povinnosť platiť zmluvný úrok až do času riadnej úhrady dlžnej sumy zaniká; výklad, ktorý zbavuje dlžníka povinnosti zaplatiť zmluvný úrok po zosplatnení úveru by bol absurdný, pretože na základe porušenia povinnosti dlžníka, by sa jeho postavenie zlepšilo v porovnaní s postavením, keby svoju povinnosť platiť riadne a včas neporušil; nepoctivý dlžník by tak mohol zo špekulatívnych dôvodov bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov; poukázal na to, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nechal na úvahy skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru a zmluvný úrok nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy, preto súd fakticky napriek platnej zmluve o úvere rozhodol o zániku zmluvnej podmienky v rozpore s platnou právnou úpravou, čím žalobcu bezdôvodne ukrátil o časť zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru; zmluvy úrok je totiž odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa; pokiaľ pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru je v prípade omeškania dlžníka s úhradou možné od neho požadovať zmluvný úrok ako aj úroky z omeškania, vzniká otázka, z akého dôvodu po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa súdu javí vzťah medzi zmluvným úrokom a úrokmi z omeškania iný, keď ide o totožné právne i skutkové situácie, ktoré nemožno posudzovať rozdielne; odmietnutím priznania zmluvného úroku súd navyše konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania; napadnutý rozsudok považoval navyše za nepreskúmateľný v rozsahu zamietnutia žaloby ohľadne vyčísleného úroku v sume 238,46 €; argumentoval, že súdu preukázal uzavretie zmluvy o úvere a z toho vyplývajúci vyčíslený úrok do zosplatnenia, pričom žalovaný toto skutkové tvrdenie nepoprel, preto platí domnienka, že skutkové tvrdenie sa považuje za pravdivé; pokiaľ mal súd prvej inštancie pochybnosť o pravdivosti tohto tvrdenia, bol povinný ho o svojich pochybnostiach poučiť alebo ho podľa § 150 ods. 2 C.s.p. vyzvať na uvedenie ďalších skutkových tvrdení; súd je navyše

povinný písomne alebo iným vhodným spôsobom oboznámiť procesné strany aj o tom, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a to v prípade nariadenia pojednávania ako aj v prípade, ak pojednávanie nenariadi, čo vyplýva z primeranej aplikácie § 300 C.s.p.; súd prvej inštancie takto nepostupoval, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces a napadnutý rozsudok je v tejto časti prekvapivý; na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie alebo, aby rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3.1 Odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Žalobca podal odvolanie proti výroku napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, pretože nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že dohodnutý zmluvný úrok mu patrí len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (20.11.2014) a ani s názorom, že mu nepatrí vyčíslený úrok do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (238,46 €). Odvolací súd sa síce nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru má vplyv na nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok z úveru (t.j. že by dohodnutý úrok patril veriteľovi len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a od tohto okamihu by mal nárok len na úroky z omeškania), preskúmaním veci však dospel k záveru, že v tomto konkrétnom prípade je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Pri rozhodovaní vychádzal odvolací súd zo skutkového stavu zisteného zo strany súdu prvej inštancie vykonaným dokazovaním, ktorý bol dostatočným podkladom aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.3.2 Medzi stranami nebolo sporné uzavretie zmluvy o úvere zo dňa 19.07.2007, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v sume 995,82 € (30.000,- Sk) s úrokom vo výške 23 % ročne, ktorý mal vrátiť v dohodnutých splátkach, pričom celková výška nákladov bola v zmluve výslovne dohodnutá v sume 706,02 € (21.269,63 Sk); zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka) podliehajúcou zákonu č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (t.j. v znení účinnom do 31.12.2007); zákon č. 258/2001 Z. z. ale nepokrýva všetky otázky vzniku zmluvného vzťahu, práv a povinností zmluvných strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, ani riešenie otázky, po akú dobu je dlžník povinný platiť úrok z poskytnutého úveru v prípade omeškania dlžníka so splácaním úveru, vzťah úroku z úveru a úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obchodného zákonníka; zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka; podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (znenie zákonných ustanovení Obchodného zákonníka ku dňu uzavretia zmluvy o úvere bude odvolací súd aplikovať v celom texte

odôvodnenia rozhodnutia) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky; podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednanú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.

4.3.3 O povinnosti žalovaného vrátiť žalobcovi dlžnú istinu úveru s príslušenstvom v podobe úrokov z omeškania rozhodol súd prvej inštancie na základe medzi stranami nesporného záveru, že žalovaný porušil svoju povinnosť riadne a včas splatiť úver v dohodnutých splátkach; súd prvej inštancie rozhodol aj o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka; úlohou odvolacieho súdu v dôsledku odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie zaujal správny právny názor k časti uplatňovaného nároku zodpovedajúceho dohodnutému úroku z úveru vo výške 23 % ročne zo sumy 696,69 € od 23.10.2017 do zaplatenia a vyčísleného úroku v sume 238,46 €, ktoré nepriznal žalobcovi s odôvodnením, že žalobcovi vznikol nárok na zmluvný úrok len do zosplatenia úveru, pretože po zosplatení úveru ako sankcia za omeškanie s platením dlhu nastupujú zákonné úroky z omeškania; súd prvej inštancie neuviedol zákonné ustanovenie, od ktorého tento svoj záver o zániku nároku žalobcu na zmluvný úrok po zosplatení úveru vyvodil a za „ustálenú“ súdnu prax, v ktorej má byť vyslovený rovnaký názor označil rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/1998 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012.

4.3.4 V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/1998 zo dňa 01.07.2000 (rozhodnutie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho, nie dovolacieho) uverejnené v časopise Zo súdnej praxe vo zväzku 4 ročník 2000 pod publikačným číslom 43/2000 však neriešilo otázku, či má veriteľ po predčasnom zosplatení úveru nárok na dohodnutý úrok z úveru po zosplatení úveru, ale či patria veriteľovi úroky z omeškania z nezaplatených zmluvných úrokov; medzi účastníkmi konania sp. zn. 4Obo/143/1998 bol spor v tom, z čoho pozostáva žalovaná pohľadávka, či predstavuje úroky z omeškania v dôsledku omeškania s platením splatných úrokov alebo ide o úročenie úrokov z omeškania; odvolací súd vo veci sp. zn. 4Obo/143/1998 uložil súdu prvej inštancie skúmať štruktúru žalovanej pohľadávky a je pravdou, že v ďalšom texte rozhodnutia je uvedená veta: „Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov platia len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka)“, avšak bez bližšieho odôvodnenia a poukazu na zákonné ustanovenie, z ktorého tento záver vyplýva; v rozpore s týmto textom je poznámka k uverejnenému rozhodnutiu v časopise Zo súdnej praxe, kde je uvedené: „Osoba prijímajúca úver (dlžník) zo zmluvy o úvere podľa § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka preberá jednak povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a od doby poskytnutia peňažných prostriedkov do dňa ich vrátenia aj povinnosť platiť úroky“ a redakciou formulovaná právna veta rozhodnutia, ktorá má vystihovať jeho podstatu znie: „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania.“; z uvedeného odvolací súd vyvodil, že ambíciou rozhodnutia sp. zn. 4Obo/143/1998 nebolo riešiť, dokedy má veriteľ nárok na dohodnutý úrok z úveru, ale či z dlžného úroku z úveru vzniká dlžníkovi povinnosť platiť úroky z omeškania.

4.3.5 Odvolaciemu súdu sú z jeho rozhodovacej činnosti známe rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie vychádzajúce z názoru, že úrok z úveru prináleží veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu (napríklad rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/400/2014 zo dňa 29.07.2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/4/2017 zo dňa 16.02.2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/296/2016 zo dňa 08.11.2017), ale aj opačné rozhodnutia zastávajúce názor, že povinnosť platiť úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov v spotrebiteľských vzťahoch trvá aj po splatnosti pohľadávky až do vrátenia úveru (napríklad uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/41/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/432/2015, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/108/2014), čím vyvracia odvolací súd názor, že prax súdov pri rozhodovaní o nároku na zmluvný úrok z úveru po jeho zosplatení je ustálená.

4.3.6 Žalobca neodstúpil od zmluvy o úvere, len požiadal žalovaného po predchádzajúcej výzve o okamžité splatenie úveru s príslušenstvom ku dňu 20.11.2014 (dátum „predčasnej“ splatnosti úveru); je však potrebné uviesť, že splatnosť poslednej splátky úveru bola v zmluve dohodnutá na deň 19.07.2012 (60 splátok po 28,12 € mesačne so splatnosťou prvej splátky dňa 19.08.2017).

4.3.7 Podstatnými náležitosťami zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka je určenie zmluvných strán, výšky úveru a záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky v dohodnutej výške, ako aj záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky; Obchodný zákonník nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či veriteľovi patria zmluvné úroky v prípade predčasného zosplatnenia úveru iba do okamihu tohto zosplatnenia alebo mu tieto úroky patria až do doby konečného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom; takáto úprava absentuje aj pri zmluve o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka alebo v zákone č. 258/2001 Z. z., resp. č. 129/2010 Z. z.; snahou zákonodarcu o úpravu tejto otázky priamo v Občianskom zákonníku bola navrhovaná zmena ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákonom č. 106/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak, že sa na konci tohto ustanovenia mala pripojiť veta: „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“; navrhovanú zmenu odôvodňovala dôvodová správa nasledovne: „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. Povedané inak, ak bol úver dojednaný na dobu 10 rokov, v 3. roku došlo k jeho jednorazovému zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 OZ, za obdobie zvyšných 7 rokov už veriteľovi nebudú patriť odplatné úroky. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úrčiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru“; navrhovaná zmena sa do zákona č. 106/2014 Z. z. nepremietla v dôsledku pozmeňujúceho návrhu Ústavnoprávneho výboru Národnej rady Slovenskej republiky, ktorý uznesením č. 392a zo dňa 18.03.2014 navrhol v článku I. vypustiť bod 5 v znení: „V § 53 ods. 9 sa na konci pripája táto veta: Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“ z dôvodu možného spôsobenia problémov v aplikačnej praxi.

4.3.8 Podstatnou otázkou pre rozhodnutie o odvolaní žalobcu je aj otázka, či je možný súbeh úrokov z úveru aj úrokov z omeškania alebo sa navzájom vylučujú; z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka úprava tejto otázky nevyplýva; z ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva len odkedy je dlžník povinný platiť úroky; ustanovenie § 503 Obchodného zákonníka neupravuje dobu, dokedy je dlžník povinný platiť úroky z úveru, iba splatnosť úrokov a § 503 ods. 3 posledná veta Obchodného zákonníka upravuje zmenu v obsahu záväzku platiť úrok v tom smere, že pri predčasnom vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov zo strany dlžníka, je tento povinný zaplatiť úrok len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov, t.j. povinnosť dlžníka zaplatiť úroky len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov v prípade vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov dlžníkom pred dobou určenou v zmluve; zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona č. 258/2001 Z. z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru; prípustnosť dohody účastníkov zmluvy o úvere o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá je do určitej miery aplikovateľná v Slovenskej republike vzhľadom na v minulosti totožnú a v súčasnosti príbuznú právnu úpravu úverov poskytnutých spotrebiteľom; v rozhodnutí sp. zn. 33Odo/657/2005 zo dňa 27.06.2017 Najvyšší súd Českej republiky vyslovil záver, že nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi) teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškani so splnením svojho záväzku z dôvodu, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti; najvyšší súd v tomto rozhodnutí výslovne uviedol, že zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškание so zaplacením istiny a oba nároky môžu existovať vedľa seba; z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, bude preto vždy

určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán; o možnom súbehu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania pri pôžičke je rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/1401/2014 zo dňa 24.07.2014; najvyšší súd tu zdôraznil, že oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná alebo nejedná o občianskoprávny vzťah; s odkazom na ďalšie svoje rozhodnutia (sp. zn. 33Odo/518/2003 zo dňa 25.09.2003, sp. zn. 33Odo/657/2005 zo dňa 27.06.2007, sp. zn. 33Cdo/1401/2014 zo dňa 24.07.2014) Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.08.2014 dal jednoznačnú odpoveď, že „dohodnuté úroky z úveru predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinností, t.j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas; kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu; aj keď dlžník nie je v omeškaní so splnením dlhu, môže veriteľ požadovať dohodnuté úroky a úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj u bezúročnej (bezodplatnej) pôžičky; dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať vedľa seba; z uvedeného výkladu vyplýva záver, že pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nie je možné obe sadzby úrokov sčítať a že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dohodli“.

4.3.9 Odvolaciu súdu je známe aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012, ktorým bola odmietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29C/131/2011-127 zo dňa 23.11.2011 a rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 1Co/30/2012-145 zo dňa 30.05.2012, v ktorých s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/1998 neboli žalobcovia v súdnom spore priznané zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere po splatnosti dlhu z dôvodu, že namietané rozhodnutie krajského súdu nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, keď krajský súd stotožňujúc sa s rozhodnutím okresného súdu s poukazom na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v oblasti úrokov z úveru potvrdil rozhodnutie okresného súdu po rozšírení vecnej argumentácie na podporu správnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu; v predmetnom uznesení teda ústavný súd preskúmal rozhodnutie krajského súdu z hľadiska, či výkladom zákona a právnym názorom krajského súdu nedošlo k zásahu do ústavou garantovaného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, t.j. ústavný súd podrobil rozhodnutie krajského súdu testu ústavnosti, či tento názor nie je arbitrárny, svojvoľný či zjavne neodôvodnený; nevyjadroval sa však k vecnej správnosti právneho názoru krajského súdu o tom, či úroky patria len do zosplatnenia úveru, nakoľko pokiaľ právny názor všeobecného súdu nie je zjavne svojvoľný, neprekročí teda medze ústavnosti, nie je kompetenciou ústavného súdu posudzovať jeho vecnú správnosť; to je úlohou všeobecného súdnictva (odvolacieho a dovolacieho súdu). Odvolací súd rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho vo veci sp. zn. 4Obo/143/1998 s poukazom na ďalšie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a všeobecných súdov Slovenskej republiky nepovažuje za štandardnú obchodnoprávnu judikatúru ani ustálenú súdnu prax.

4.3.10 V zmysle § 493 Občianskeho zákonníka obsah dojednaného záväzku (ak je v súlade so zákonom) možno meniť len právnou úpravou (ako je to v prípade § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka) alebo postupom v súlade s právnou úpravou (dohodou zmluvných strán); v spornej zmluve o spotrebiteľskom úvere bola dojednaná celková čiastka úveru, ktorá pozostáva z poskytnutej istiny úveru, úroku a poplatkov (istina plus celkové náklady úveru, t.j. 995,82 € plus 706,02 €); Obchodný zákonník, Občiansky zákonník ani zákon č. 258/2001 Z. z. nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa; preto podľa odvolacieho súdu zostáva záväzok platiť dohodnutý úrok aj po uplynutí lehoty splatnosti poslednej splátky, resp. aj po prípadnom vyhlásení predčasnej splatnosti úveru rovnaký ako v čase jeho dojednania v zmluve, t.j. veriteľovi patrí v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo; súčasne dohodu zmluvných strán o výške úroku v zmluve (vrátane jeho vyčíslenia v rámci jednotlivých dohodnutých splátok úveru) je potrebné považovať za dohodu zmluvných strán o „cene“ poskytnutých finančných prostriedkov, ktorá sa nezmení len v dôsledku uplynutia lehoty splatnosti poslednej splátky, resp. vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru; aj keď sú vyššie citované ustanovenia Obchodného zákonníka dispozitívneho charakteru (okrem základného ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka), ich prípadná zmena dohodou zmluvných strán, ktorá by viedla k zhoršeniu zmluvného postavenia spotrebiteľa oproti zákonu (napr. dojednanie, že veriteľovi

patria v prípade omeškania dlžníka úroky až do skutočného vrátenia istiny úveru) v prípade, ak by mal spotrebiteľ ako dlžník zaplatiť úroky z úveru vo vyššej výške ako v rozsahu zahrnutom do celkovej čiastky spotrebiteľského úveru, by bola v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatná, a preto vyššie uvedená judikatúra Najvyššieho súdu Českej republiky ohľadne možnosti takéhoto dojednaní v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky týkajúceho sa spotrebiteľských zmlúv o úvere nie je v tomto smere použiteľná; dojednanie umožňujúce zaplatenie istiny predčasne (do jej zaplatenia) v prípade tzv. živých úverov, kde by posledná splátka úveru nebola ešte splatná v prípade, že by nedošlo k jeho predčasnej splatnosti, je nadbytočné, pretože na takýto variant myslí ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktoré je výhodné pre spotrebiteľa, nakoľko tým, že zaplatí istinu skôr, ušetrí na úrokoch; avšak v prípade omeškania spotrebiteľa s platením úveru, navyše ak dôjde v dôsledku toho k jeho predčasnej splatnosti, je pre spotrebiteľa nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny; tento záver je jednoznačný pri úveroch, kde by aj pri nevyhlásení predčasnej splatnosti úveru bola posledná splátka úveru splatná v čase rozhodnutia súdu (tento názor odvolacieho súdu v spleti rôznych názorov na danú problematiku uvedených vo vyššie citovaných rozhodnutiach sa vzťahuje len na prípady, kedy možno porovnať výšku úroku úveru zahrnutú do celkovej čiastky úveru s výškou úroku, ktorú by mal spotrebiteľ zaplatiť do faktického vrátenia istiny úveru, ak už uplynulo obdobie, dokedy mal istinu úveru zaplatiť a doposiaľ tak neučinil).

4.3.11 Zo spornej zmluvy o úvere vyplýva, že konečná splatnosť úveru bola dohodnutá dňa 19.07.2012; v tomto smere je podľa názoru odvolacieho súdu bez právneho významu žalobcom vykonané vyhlásenie „predčasnej splatnosti úveru ku dňu 20.11.2014“, pretože vyhlásiť predčasnú (mimoriadnu) splatnosť úveru je možné len v prípade úveru, ktorý ešte nie je v celom rozsahu splatný (t.j. splatnosť aspoň jednej splátky úveru ešte nenastala), keď uvedený záver je zřejmý zo skutočnosti, že pojmovo neprichádza do úvahy vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, ktorý je už v celom rozsahu splatný (t.j. už sú splatné všetky dohodnuté splátky) a súčasne vyplýva zo skutočnosti, že toto právo môže veriteľ využiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 druhá veta Občianskeho zákonníka), preto po splatnosti poslednej dohodnutej splátky takéto právo veriteľ už nemá; neobstojí preto ani názor žalobcu, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru ku dňu 20.11.2014 „umožnil žalovanému užívať výhodu splátok po dlhšie obdobie“; v spornej zmluve o úvere bola dojednaná celková suma úveru 995,82 € a celková výška nákladov v sume 706,02 €; povinnosťou žalovaného preto bolo k dátumu konečnej splatnosti úveru zaplatiť veriteľovi spolu sumu 1.701,84 €, keď žalovaný bol povinný túto sumu zaplatiť ku dňu 19.07.2012; súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového zistenia, že žalovaný na splatenie úveru zaplatil spolu sumu 1.339,39 €; napadnutým rozsudkom bola už žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 696,69 € s príslušenstvom v podobe úrokov z omeškania (prvý výrok napadnutého rozsudku, ktorý nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť, preto nebol predmetom odvolacieho konania); žalovaným zaplatená suma (podľa skutkových zistení súdu prvej inštancie) spolu s právoplatne prisúdenou sumou (povinnosť žalovaného, ktorú musel odvolací súd pri rozhodovaní vzhľadom na predmet konania zohľadniť) tak predstavuje spolu sumu 2.036,08 €; nakoľko žalovaný mal podľa zmluvy o úvere povinnosť zaplatiť žalobcovi spolu sumu 1.701,84 €, nemožno odvolaniu žalobcu vyhovieť, pretože po zohľadnení zaplatenej sumy a právoplatného výroku rozsudku o čiastočnom vyhovení žalobe je v celom rozsahu pokrytá zmluvná povinnosť žalovaného voči žalobcovi; zmenou rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku by došlo k prekročeniu dohody zmluvných strán, čo zákon nepripúšťa; neobstojí ani odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie mu nepriznal ani „vyčíslené úroky v sume 238,46 €“, pretože tieto sú už tiež zohľadnené v platbách žalovaného a právoplatnom výroku o čiastočnom vyhovení žalobe; navyše z predloženého potvrdenia (aktuálny stav úveru ku dňu 07.06.2017), na ktoré sa žalobca odvolával aj v žalobe ako na prehľad zaplatených splátok úveru a spôsob ich započítania vyplýva, že žalovaný v období od 21.08.2007 do 02.08.2016 v skutočnosti na splatenie úveru zaplatil spolu sumu 3.046,84 €, z ktorej bola suma 299,13 € započítaná na istinu, suma 2.036,14 € na úrok a suma 711,57 € na poplatky, na túto skutočnosť však nemohol odvolací súd pri viazanosti skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie prihladať (na potvrdenie napadnutého rozsudku však stačilo aj skutkové zistenie súdu prvej inštancie o zaplatení sumy 1.339,39 € zo strany žalovaného); iných nárokov sa žalobca v prejednávanej spore nedomáhal a neboli ani predmetom odvolania; spornú pohľadávku proti žalovanému nadobudol žalobca zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 31.06.2017, čím je daná jeho aktívna vecná legitímácia v spore; na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vo výroku vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávacom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že v prejednávacom spore dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj právne posúdenie veci sa však obsahom uplatnených odvolacích dôvodov podľa odvolacieho súdu žalobcovi nepodarilo spochybníť (body 4.3.1 až 4.3.11 odôvodnenia). Odvolací súd nezistil ani tvrdené porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces z dôvodu tvrdeného nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok) ako vecne správny potvrdil; odvolací súd potvrdil aj závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) napadnutého rozsudku o trovách konania (tretí výrok), ktorý nebol odvolaním výslovne napadnutý a bol odôvodnený úspechom žalobcu v spore, keď rozsah priznanej náhrady trov konania nemohol odvolací zmeniť v zmysle zákazu zmeny k horšiemu v neprospech odvolateľa (článok 16 ods. 3 základných princípov C.s.p.).

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, vznikol mu proti plne neúspešnému žalobcovi (odvolateľovi) nárok na plnú náhradu trov konania; žalovaný bol však v odvolacom konaní úplne nečinný a žiadne trovy odvolacieho konania mu nevyplývajú ani zo spisu, preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal (R 72/2018).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).